

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De civitate dei

Augustinus, Aurelius

[Freiburg im Breisgau], 1494

[Liber IX]

[urn:nbn:de:bsz:31-313420](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-313420)

mostravit. p. qd
voluit qd ea ce
reret qd: p. no iue
nisse frumtu. ce
b qd b d: p. r. i.
de fuisse anq. bor
du semiare i egi
pro. L. redit ar q
da mercuria de q
b fit metio fuisse
auu trimegisti et
scpsit libru d co
stellatoc. s. p. muz
e n p. r. p. r. ce
bis q dixi in pce.
den cap. r. ena ex
bis q aug. dicit hic
na fuit p. r. p. r.
isidi. q p. mo. bor
um in egypto iue
nit. s. bordeu fuit
semiaru i egypto
an egressu filioi
isrl d egypto v. r.
exodi ca. ix. scdm
ena ce n p. r. q. i. li
bro illo comedat
plotinus platoni
cus ergo mercuri
us q libru illum
scpsit fuit posteri
or plone. Dicit ar
vincerit in specu
lo historiali q ipe
trimegisti scpsit li
bru istu. Scpsit ei
tres libros q habe
tur videlicet d. s. bo
p. f. ca. i. q. p. la. di
cit de vngento
filio dei. Jc d co
stellatoc i q fara
le necitate a iue
re nnt ad aslepti
um nepore escu
lapij. d q snt ea q
sug. p. aug. p. r. ac
taur d dicit eius
S. m. q. trimegi
stus scpsit libru
d stellatoc de q
sug. p. dem e n p. r.
vez q. trimegisti
s. p. aug. i. fra. li. r.
vii. ca. r. r. p. r. p. r.
sit diu septe sapi
eres grecie. libyo
d stellatoc scpsit
fuit p. r. p. r. p. r. p. r.
ve dixi. vez e aut
q. trimegisti scri
psit duos li. r. os
alios sug. p. noia
ros. e. ena b aduer

iside vxore osir/ egyptia dea
et de parentibus eorum qui
omnes reges fuisse scribunt
quibus parentib' suis illa cu
crificaret inuent hordei se/
gete: atq; inde spicas mari/
to regi: r eius cōsiliario mer
curio demonstravit: vnde eā
dem r cerere volūt: q r qnta
mala non a poetis sed mysti
cis eorum litteris memorie
mandata sint sicut leone sa
cerdote prodente ad olym
piadem matrē scribit alexan
der: legant qui volunt v' pof
sunt: r recolant que legerūt
r videant quibus hominib'
mortuis vel de quibus eorū
factis tanq; dijs sacra fuerit
instituta. Absit vt eos quis
deos habeat: sanctis marty
ribus nostris: quos tamē de
non habemus vlla ex parte
audeant comparare. Sicut ei
non constitum' sacerdotes
nec offerimus sacrificia mar
t' r'ibus nostris: quia incon
gruum et indebitū illicitūq;
est atq; vni deo tantūmō de
bitū: vt nec criminibus suis
nec ludis eos turpissimis ob
lectemus: vbi vel flagicia istū
celebrant deorum suorum si
cuz homines essent talia cō
miserunt: vel conficta dele
ctamēta demonum noxiōz
si homines non fuerunt: Ex
isto genere demonum locra
tes non haberet deum: si ha
beret deum: sed fortasse ho
minū ab illa arte faciēdi eos
aueno r inocenti: illi impo
tauerunt talem d. u. z: qui ea
dem arte excellere voluerūt
Quid ergo plura? Non esse
spiritus istos colendos pro
pter vitam beatam que post
mortem futura est: null' vel
mediocriter prudens ambi
git. Sed fortasse dicturi sūt
deos quidem esse bonos: de
mones autē alios bonos a
lios malos: et eos per quos
ad vitam in eternum beatā

perueniamus colendos esse
censebunt: quos bonos opi
nātur: quod quale sit iam in
volumine sequenti vidēduz
est.

Explicitus est liber octau'.

Incipiunt capitula libri noni.

- i Ad quē articulū disputatio pmissa pue
nerit r qz discutū dū sit d residua que
- ii An int demōes qb' dii superiores sntōe
sūt sit aliq; ps bonoz qz p' sūdio ad verā
bitudine possit hūan a aia puenire.
- iii Que demōib' apulei' ascribat qb' cum
rōnē n' subtrahat nihil x' t' r' assignat
- iiii De p' turbatōib' q' aīo accidūt q' sit perī
pateticoz s' t' oicōzūq; sententia.
- v Q' passioēs q' xpianos aīos afficiūt nō
in vitū n' abāt s' x' t' r' e' exerceant.
- vi Quibus passionibus demones p' n' r' e'
apuleio exagitatū quoz ope hoies
apud deos asserit adiuuari
- vii Q' platonici figmēt' poetaz ifamatos
deos asserāt de contrariōz s' u' d' i' o' i'
certamē cū be p' res d' monū n' deozū
- viii De dijs celestib' r demōib' aereis sint
hoibusq; frenis apuleij platonici dis
- ix An amicitia celestū deoz p' n' t' finitio
cessioē demonū possit hoī p' uide r i
- x Q' fm plonis sniam mū' m' u' r' i' s' t' h' o
mies in corpe mo: tali qz demones in
- xi De opione plonicoz q' putāt eterno
aīas hoīm demōes eē post corpa.
- xii De frenis p' r' r' i' s' q' b' fm platonicos de
monū hoīm qz natura distinguitur
- xiii Quō demones si nec cuz dijs b' eati nec
cū homibus sūt miseri in v' t' r' a' m' q; par
tē sine v' t' r' i' u' s' q; cōmuniōe sint medij.
- xiiii An homines cum sint mortales possint
vera beatitudine eē felices
- xv De mediatore dei r hoīm hoīe x' p' o' i' b' u
- xvi An rationabiliter platonici diffinerint
deos celestes declinantes terrena cō
ragia hoīb' nō miseri qb' ad amicitia
m deoz demones suffragent.
- xvii Ad cōmēdādā vitā brāzq; in p' r' i' c' i' p' a' t' i' o' e'
ē sūmi bōi n' tali mediatore idigē ho
mīe q' l' i' s' e' demō: s' tali q' l' i' s' e' v' n' x' p' o

redū q' aug' inuit
illo qd dicit apule
ius d do socratis
videlicet q' erat vni
d emō. ce fictū ab
his q' tales deos
faciūt. q' ei mltos
dos n' fecerit. p. r.
ex bis q' de ipō. s.
dixi ca. iij.

xviii

De fallacia demonum dum sua intercessio-
ne viam spondet ad deum: hoc co-
natur ut hoies a via veritatis auertat.

xix

De appellatio demonum iam nec apud cul-
tores eorum assumatur in significatione
alicuius boni.

xx

De qualitate scientie que demones supbos facit.
Ad quem modum dominus voluerit de
monibus innotescere.

xxi

Quid intersit inter scientiam sanctorum
angelorum et scientiam demonum.

xxii

Nomen deorum falso ascribi diis gentium quod
tamen angelis sanctis et hominibus iustis ex di-
uinis scripturarum auctoritate commune est.

Capitulum I

In nomine domini Amen
Incipit liber nonus. La. I

De bonis et malis deis et de
opinione hominum quod
veritas de diis meliora
sentientes tantum eis
honoris laudemque tribu-
erunt: ut nullum deorum
malum credere auderent.

Sed illi qui deos quosdam
bonos quosdam malos esse
dixerunt: demonesque ap-
pellauerunt nomine deorum
quodque deos sperant
ita ut ipsum iocum quem
volunt esse regem ac
principem ceterorum: ab
homero fateantur demonem
nuncupatum.

Hi autem qui omnes deos
sunt bonos esse asserunt: et
longe prestantiores eis
hominibus qui boni perhibentur
merito mouentur demonum
factis que negare non
possunt: eaque nullo modo
a diis que bonos volunt esse
committi posse: existimantes
differetiam inter deos et
demones adhibere cogunt:
ut que quid eis merito
displicet in operibus vel
affectibus prauis quibus vim
suam manifestant occulti
spiritus id credant esse
demonum. Sed quia eosdem
demones inter homines et
deos ita medios constitutos
putant tanquam nullus
deus hominibus miscetur
ut hinc perferant de
siderata: inde referant
impeccata: atque hi
platonici precipui philosophorum
ac nobilissimi

mi sentiant cum quibus velut cum
excellentiore placuit istam
examinare que stionem
vtriusque cultus plurimorum
deorum profuit ad consequendam
vitam beatam que post mortem
futura est: libro superiore
quesiuimus: que pacto ipsi
demones qui talibus gaudet
quibus boni et prudentes
homines aduersantur et
dantur id est sacrilegia: flagitiosa:
facinorosa: non de quolibet
homine sed de ipsis diis
figmenta poetarum: et
magice artificum scelerata
puniendaque violentiaz
possint quasi propinquo-
res et amicitiosos diis bonis
conciliare homines bonos:
et hi nulla ratione posse
cogitum est. Proinde hic
liber sicut in illi fine
promissum: disputationem
pertinet de differentia: si
quas volunt esse non deorum
inter se que homines bonos
dicunt: nec differentiam
deorum et demonum: que
illos ab hominibus longe
lateque seculum: istos inter
deos et homines collocant:
sed de differentia ipsorum
demonum: que ad presentem
tempus pertinet questionem.

La. II

Pud plerumque enim visitatum
est dicitur: alios bonos alios
malos demones: que siue
etiam sit platonice philosophorum
siue quorumlibet sententia
nequaquam eius est
negligenda discussio: ne
quisquam velut demones
bonos sequendos sibi esse
arbitretur: per que tanquam
medios deos que omnes
bonos credit: dum conciliari
affectat et studet: ut quasi
cum eis possit esse pro
morte irretitum malignorum
spirituum deceptusque
fallacia: longe aberret a
deum: cum que solo et
que solo aia humana: id
est rationalis et intellectualis
beatitudo est.

La. III

De igitur differentia demonum
nunc bonorum et malorum: quam
quidem platonice apuleius
de his vniuersaliter differens
et tam multa loquens de
aeribus eorum corporibus:
de virtutibus tacuit animorum:
quibus essent preediti: si
boni essent. Tacuit ergo
beatitudinis causam: indicium
vero miserie tacere non potuit:
confitens eorum mentem
qua rationales esse perhibuit
non saltem imbutam
mutamque virtute passionibus
animi irrationabilibus
nequaquam cre-

*Tercio libro e valle de
pauca d. domibus*

de hac positione
cujus a pulcio et in
tribus capitulis sequitur
libus. Et ratio ibi.

Proinde de hic liber
et declarat intentionem
suam in hoc libro videlicet
ecce intendit disputare
de differentia demonum
inter se.

La. II. Pud a plerumque
est in hoc capitulo
causa ad augustinum
causam quare vult
disputare de differentia
demonum inter se.

La. III. De
est differentia
in hoc capitulo
loquitur augustinus
de purgatione
suum de demonibus
et ponit sibi
apuleius ipse. Ex
quibus patet quod
demones quasi in
sola. id est in
mari fuerunt
ante agitari
vanis passionibus
sunt esse oculos
id est oculos
et amatores
hominum et miserentur
et indignantur
et aguntur
id est tristatur.
Et sunt
verba apuleius
ab illo

loco et hoc ferme re. vltas dco atio. La. III. q. s. In b. ca. pitulo su / gustinus oc. casione a. quod dicitu est in prece. denti capi. tulo de pas. sionibus de. monum in. cipit agere. de passioni. bus quana. e. necesse ad. suuz p. nci. pale. p. posi. tum. Et on. dit aug. in. hoc caplo. quo conco. dicit p. hilo. sophi senti. unt. de pas. sionib. hu. iusm. Et. facit duo. q. p. mo. ost. dit. quod in. p. bos est di. scordia ver. balis et ap. parens. na. peripateti. ci et platon. ci dicunt cas. posse in sa. pientie cade. re. stoici ho. bo. negant. quaz opio. nem stoico. ruz niritur. seneca i. epi. stola ad lu. cillum mul. tis rationi. bus confir. mare. scdo. ibi.

dere: si ipam q̄ sic stultax mentiu mos e: pcellosis qdamo pturbatio nibo agitari. Verba naq̄ ei d hac re ista sut. Ex hoc ferme demonu nūero inqt: poete solēt hau d q̄q̄ pcul a xitate: olores et amatores q̄rūdā hoim deos fingere: hos p sperari et eubere: illos ptra adusa ri et affigere. Igit̄ et miseret i et in dignari: et angit et letari: ocmq; hu mā animificac̄e pati: ac simli motu cordis et salo mētis: poēs cogitari onū est fluctuare q̄ oēs turtele tē pestatesq; pcul a dcoz celestiu trā qlitate exulat. Num e in his verb vlla dubitatio: q̄ nō aiox aliq̄s ise riores pres: si ipas demonū mētes q̄b rōnalia sūt aialia velut pcello sū salū dixit passionū tēpestate tur bari: vt ne hoib q̄dē sapiētib cō parādīsint: q̄hmōi pturbatiōibus aiox a q̄b hūana n̄ ē imunis infir mitas etiā cū eas hui vire pdirōe patiūf mēte iprturbata resistūt: nō eis cedētes ad aliqd̄ aprobādū vl pperādū: q̄d exorbitet ab itinere sapie et lege iusticie: si stultis mor talib et iustis nō corpib et morib similes vt nō dicā dteriores: eo q̄ vetustiores et debita pena isanabi lis ipi q̄ mētis vt iste appellauit sa lo fluctuāt: nec i xitate atq; xture q̄ turbulētis et pūis affectiōib res pugnat ex nlla animi gre p̄sistūt. Ele sūt snic pboz d La. III. d his animi moribus: q̄s greci pati: nostri aut̄ qdam sic cice ro pturbatiōes: q̄dā affectiōes vl affect: q̄dā xō sic iste de greco ex p̄si: passiōes vocāt. Ihas q̄ ptur batiōes: siue affectiōes: siue passio nes: q̄dā p̄hi dicūt etiā in sapienē cadere: si moderatas rōniq; subie ctas: vt eis leges quodāmō qbus ad necessariū redigant̄ modū: do minatio mentis iponat. Hoc q̄ sen tiūt: platonici sunt: siue aristotelici cū aristoteles discipul plonis fu erit q̄ sectā peripateticam cōdidit. Alijs at̄ sic stoicis cadere vllas oī no huiuscemōi passiōes in sapiētē nō placet. Hos at̄ i stoicos cice ro in libri d simib bonoz et maloz vbi magi q̄ reb adūf p̄lonicos

seu peripateticos certare cō uincit: q̄n q̄dē stoici nolūt bo na appellare: si cōmoda cor poris et extna: eo q̄ nullū bo nū volūt eē hois p̄ter xturez tāq; artē b̄ny. uē di: q̄ nō nisi i aio ē l̄hec at̄ isti simplicit̄ et ex cōmūi p̄suetudie loq̄ndi ap pellāt bōa: si in cōpatōe xture tis q̄ recte uiuē pua et exigua. Ex q̄ sit vt ab vtrisq; quōlibz vocent: seu bōa seu cōmoda parti in existimatiōe p̄sent: nec in hac q̄stioe stoici dele ctent nisi nouitate verboruz. Videt̄ q̄ mihi etiā in h vbi q̄ rif: vtz accidāt sapienti pas siōes animi: an ab eis sit proz sus alien: de verbis eos po ti q̄ de reb facere p̄trouer siam. Nā et ipsos nihil hinc a liud q̄ platonicos et peripa teticos sentire existimo: quā tum ad vim rerū attinet nō ad vocabuloz sonū. Et em̄ alia omittā quibus id ostēdā ne longuz faciā: aliquid vnū q̄d sit cui dētissimū dicaz. In libris quibus titul est: nocti um acticarum: scribit. A. gel lius vir elegan: illimi eloquiū et multuz facunde scientie se nauigasse aliquando cū quo dam philosopho nobili stoi co. Is philosophus sicut lati us et vberius quod ego bre uiter attigā narrat. A. gelli us cum illud nauigium hor ribili celo et mari periculosis sime iactaretur: vi timor et palluit philosoph. Id ai ad uersum est ab eis qui aderāt q̄uis in mortis vicinia curio sissime attētis: vtrum ne phi losophus in animo turbaref. Deinde tempestate tran sa cta: mox vt securitas p̄rebu it colloquendi vel etiā garri endi locum: quidam ex his quos nauis illa portabat: di ues: luxuriosus: asiatic: phi losophum compellabat. illu des q̄ extrinuisset atq; pallu isset: cū ipse mansisset intre

b Nos autē id est stoicos. re. Ostendit q̄ ista discordia non est realis. quia in re concordant. et fa cit hic duo. quia p̄mo de ista dis cordia ponit sen tentiam tullij lib. videlicet. in de si nibus bonoz et maloz circa me dium et l̄. uij. cir ca finem et etiam l̄. v. de fini. xli. f. de legibus. Et tā gū tullius dupli cem discor diam i ter stoicos et alios. P̄mo est de pas sionibus p̄dictis. Secunda est de bonis. quia stoi ci non concedunt q̄ corporis sint a liqua bona. Nec etiam q̄ extra ho minem sunt aliq̄ bona hominis. I3 ea que peripate tici bona corpori et bona exteriora dicunt. stoici vo cāt ea cōmoda. Et q̄tuz ad vtrū q̄ sentit tull. q̄ non est discordia verbalis. Videtur et go mihi re. Po nit de ista discor dia duplici suaz sententiam. Et p̄mo de ipa et quā tum ad eam facit tria. quia p̄mo sententiam suam ponit que conso na est sentēte tul li. scdo ibi. d. Vtrū aliā o m̄ittam re. Sen tentiam suam cō firmat q̄ epietētū stoicū cur̄ dicit allegat augustin⁹ que referente A. gellio l̄. xvij. no etiū acticarū. id ē noctuum at̄ eniē suum didicit. fu it autem iste epi

... sic di
at A. geli
li. f. stoicoz
marim^o ser
uils m co/
ditiois. vt
ide die li. ij.
z sic ide di
er lib. xvij.
Domiciao
ipante epi
cretus pbs
nicopolym
a roma dis
cessit. cu eet
senar^o sul
tu vt omes
pbi vide eie
eti z italia i
terdici es
sent. fit at
dic i narra
tioe A. ge/
ij qua po
nit aug^o me
rio de ari/
stipofocra
tis discipu
lo. de q di
ctu fuit. s.
li. viij. c. ij.
fit eti me
rio de zeno
ne z chrisp
po. de qd^o
sciendu est
q zeno vt
dicit tull^o
li. iij. de fini
bus. pan/
cep^o fuit sto
icoz. no ra
reru inuen
to: q nouo
ruyboz ide
i libro d na
tura deozu
dicit q chri
stip^o stoico
ru somnio
ruy veterri
mus habet
interps Le
tera parent
Tertio ibi
c. Que si
ita sunt re.
Declarat i
renonem
phozu quo
ad istaz dif
cordiam vt
sic pateat

*Quo domas in fine
marim ser
uils m co/
ditiois. vt
ide die li. ij.
z sic ide di
er lib. xvij.
Domiciao
ipante epi
cretus pbs
nicopolym
a roma dis
cessit. cu eet
senar^o sul
tu vt omes
pbi vide eie
eti z italia i
terdici es
sent. fit at
dic i narra
tioe A. ge/
ij qua po
nit aug^o me
rio de ari/
stipofocra
tis discipu
lo. de q di
ctu fuit. s.
li. viij. c. ij.
fit eti me
rio de zeno
ne z chrisp
po. de qd^o
sciendu est
q zeno vt
dicit tull^o
li. iij. de fini
bus. pan/
cep^o fuit sto
icoz. no ra
reru inuen
to: q nouo
ruyboz ide
i libro d na
tura deozu
dicit q chri
stip^o stoico
ru somnio
ruy veterri
mus habet
interps Le
tera parent
Tertio ibi
c. Que si
ita sunt re.
Declarat i
renonem
phozu quo
ad istaz dif
cordiam vt
sic pateat*

pidus in eo quod impendebat ex
tio. At ille aristippi socratici respō
sum retulit: qui cū in re simili eadē
verba ab homie simili audisset: nō
dixit illū p anima nequissimi nebu
lonis merito nō fuisse sollicitū: se
aut pro aristippi anima timere de
buisse. Hac illo diuite respōsione
depulso postea quesiuir. A. gelius
a philosopho non agitandi animo
sed discendi: que nā illa ratio esset
pauoris sui. Qui vt doceret homi
nem sciendi studio nauiter accen
sum: prulit statim de sarcinula sua
stoici epiteti librū: in quo ea scri
pta essent. que congruerent decre
tis zenonis z chryssipi quos fuisse
stoicorum principes nouimus. In
eo libro se legisse dicit. A. gelius: h
stoicis placuisse: q animi vifa q̄s
appellant phantasias: nec in pore
state est ytrum z quando incidāt
animo cum veniant ex terribilib^o
z formidabilibus rebus: necesse ē
etiam sapientis animum moueāt
ita vt paulisper vel pauescat metu
vel tristitia contrahatur: tanquaz
his passionibus preuenientib^o mē
tis z rationis officium: nec ideo ra
men in mente fieri opinionem ma
li: nec approbari ista: eisq̄ consenti
ri: hoc enim esse volunt in potesta
te: idq̄ interesse censent inter ani
mū sapiētis z stulti: q̄ stulti autm^o
eisdē passionibus cedit atq̄ accō
modat mentis assensum: sapiētes
aut q̄uis eas necessitate patiant^o:
retinent tñ de his que appetere vt
fugere rōnabiliter debent veraz z
stabilem incōcussa mente senten
tiā. Hec vt potui nō quidē commo
dius. A. geliō: s̄ certe breuius z vt
puto plam^o exposuit: q̄ ille se in epi
creti libro legisse cōmemorat eum
ex decretis stoicoz dixisse atq̄ sen
sisse. Que si ita sunt aut nihil aut
pene nihil distat inter stoicoz alio
rūq̄ phoz opinionē de passionib^o
z pturbationib^o aioz. Vtriq̄ enīz
mētē rōnēq̄ sapiētis ab eaz dñati
one defendunt. Et ideo fortasse
dicunt eas in sapiente non cade
re stoici: q̄ nequaquā etus sapien
tiam: qua yriq̄ sapiens est: villo ex

rore obnubilant: aut labe subuer
tunt. Accidūt aut animo sapientis
salua serenitate sapientis p̄ illa
q̄ cōmoda vel incōmoda appellant
quāuis ea dicere nolint bona vel
mala. Nam profecto si nibil p̄de
ret eas res ille philosophus: quas
amissurum se naufragio sentie
bat: sicuti est vita ista salusq̄ cor
poris: non ita illud periculum per
horresceret: vt palloris etiāz testi
monio prodere. Uel uti z illam
poterat per motionem pati: z fixā
tenere mente sententiam: vitaz il
lam salutēq̄ corporis: quozum a
missionem minabatur tempesta
tum immanitas: non esse bona q̄ il
los quibus inecēt facerēt bonos:
sicut facit iusticia. Quod autem
aiunt ea nec bona appellanda esse
sed commoda. yrborū certami
ni non rerū examini deputanduz
est. Quid em̄ interest ytrum apti
us bona vocent^o an commoda: oū
tñ ne his priuet^o: non minus stoic^o
q̄ peripateticus pauescat z palle
at: ea n̄ eq̄litate appellando: s̄ eq̄lit
existimando: Ambo sanc si bonoz
istoz seu cōmodoz pericul^o ad fla
giciū vel facin^o vigeant: vt alif ea
retinere nō possint: male se dicūt
hec amittere: quibus natura cor
poris salua z incolumis habetur:
q̄ illa cōmittere quibus iusticia vi
olatur: ita mens ybi fixa est ista sē
tentia: nullas pturbationes etiāz
si accidunt inferioribus animi par
tibus: in se contra rationem p̄uale
re pmittit: qui immo eis ipa domi
natur eisq̄ non consentiendo sed
potius resistendo regnuz virtutis
exercet. Talem describit etiam y
gilius eneaz ybi ait. Mens immo
ta manet: lachryme voluntur in
ancō. La. v.
n^o On est nunc necesse copi
ose ac diligenter ostendere
quid de istis passionib^o doceat scri
ptura diuina: qua xpiana eruditō
continetur. Deo q̄ppe illā ipaz mē
tem subycimus regendam eriuā
dam: mentiq̄ passionē ita mode
randas atq̄ frenandas vt in vsuz
iusticie conuertantur Deniq̄ si in

cos realiter
concordare
f. Quod
aut aut re.
Ostendit
augustinus
quid senti
at de secun
da discor
dia int pbi
losofpos.
Senti au
tem vt nulli
us. Addu
cit autem b
yruan^o sus
virgilij li
tij. eneidof
scilicet mēs
immota zc
ybi ygilius
de enea tce
dere dispo
nere loquū
quē dido co
nabatur re
tinere. nec
uale: at n̄
licet ipa mē
tis fieribus
se pro eius
recessu affū
geret dicit
versuz hōc
p̄dictum.

La. v.
a On
n est
nūc
necesse re.
In hoc ca
ostendit au
gustin^o qd
de p̄dictis
passionib^o
teneant xpi
ani. Et scē
tris. p̄mo ei
ostendit qd
potest habe
ri et sacra
scriptura d
eis. scō ibi

*Et mens hōis sub deo s̄c̄ xpiana
passioes anq̄ sub mēte modēdā z
frenandā vt yriq̄ sapiens est*

b **N**ā r stoico rā ē rē. Reprehē dit stoicos dupli ceter. pmo qz mi sericordiā culpāt dicens qz stoicus ille de quo in pte ccedenti capitulo dicitur est. timore naufragij pgruba tus est qd m ex di cti epicteti pba ut idem stoic nō esse vnosū. bone stus fuisset pgru bar m. misericordia Et adducit ad h dicitū ciceronis i oione quas fecit p quinto ligario vbi misericordiā pōit int virtutes laudās singlariē misericordiā cesaris Jre reprehendit stoicos de hoc qz dicunt solū ptra alios ppos sbris pcedere. r adducit ptra stoicos dem tullij li. j. de ora tore qz grecos de hmoi pccationibz vitupat. Lerno ibi.

c Sz adhuc me rito rē. mouet qz stione quandam d p dicitur passio bus. an videlicet sint i agclis quā tū n dērmia. Lō stat tū in angelis hmoi passioes cū sint mor⁹ appeti tus sensitui nlla ten⁹ inuocant.

La. VI.

a Ua interiz q de sanctis rē. In h ca. pbat oēs demōes esse malos ex dicitis a pulcū s. ca. iij. po sitis. r per conse quens nō sūt me diatores inter de os et homines si cur idem apule⁹ dicit. vt paruit s li. viij. ca. xij.

disciplia nra: si tā qrit vtz p⁹ anim⁹ nascat: s qre irascaf ne cytz sit trist: s yū sit trist: nec vtz ticut: s qd ticut ira sci em peccati vt corrigat: cō tritari p afflicto vt liberet timere periclitati ne pcreat: ne scio vtrū qsqz sana cōside ratōe rephēdat. **Nā r stoico rā ē miscōiaz solere culpate. Sz qto honesti⁹ ille stoicus misericordia pgrubare hōis liberandi: q timore naufragij. Lōge meli⁹ r hūani⁹: et pioz sensib⁹ accōmodati⁹ cicero in cesaris laude locut⁹ ē vbi ait. Nulla de virtutibus tuis; nec admirabilior: nec gratior: miscōia ē. Quid ē at miscōia: nisi aliene misericō dā in nfo corde cōpassio: qua vtiqz si possum⁹ subuicere cō pellimur. Seruit at mor⁹ iste rōni qn ita pbe⁹ miscōiaz iu sticia pseruet: siue cū in digē ti tribuit: siue cū ignoscat pe nitēti. hanc cicero locutor e gregi⁹ nō dubitauit appella re virtutē. quā stoicos int vi tianūcarare non pudet. Qui tū vt docuit liber epicteti no bilissimi stoici ex decretis ze nonis r chryssipi: q huius se cre pmatū habuerit huiusce modi passioes in aim sapien tis admittit: quē vitijs oib⁹ liberū. cē volūt. Cū sit cōse quens: vt hec ipa nō putent vitia: qn sapiēti sic accidunt: vt ptra virtutē mētis rōnēqz nihil possint: r vna sit eadēqz snia peripatericoz vel etiaz platonicoz r ipoz stoicoz. Sz vt ait tullij: verbi contro uersa iā diu torquet homines greulos: cōtētiōis cupidio res qz veritatis. Sz adhuc merito queri pōt: vtz cuz ad vite pntis ptineat infirmita tē etiā in qbusqz hōis officijs huiuscemōi ppeti affect⁹ Sā cti xō āgeli r sine ira puniāt qz accipiūt efna dei lege pu niendos r miseris sine mise**

rie cōpassioe subueniant: et piclitate eis qz diligūt sine timore opitulent: r tū istarū noia passionū p̄suetudie lo cutōis hūane etiā i eos ysur pent: ppter qndā opez simi litudine: non ppter affi ctio num infirmitate: sicut ipe de⁹ fm scripturas irascaf. nectū ylla passioe turbat. hoc em xōbū vindicte ysurpauit esse c⁹: nō illi⁹ turbulēt⁹ affect⁹.

La. VI.

a q scris āgel⁹ qstioe dlarā: videam⁹ quē admodū dicāt platonici medios de mones inf deos r homies p̄stitutos ist⁹ passionū estib⁹ fluctuare. Si enī mēte ab his libera eis qz dñante: mor⁹ huiuscemo di si paterent: si eos diceret apule⁹ sili motu cordis r sa lo mēt⁹ pōēs cogitātōuz est⁹ fluctuare. Jpa igit mēs eoz id ē ps ani lupioz q rōnales sunt: r in q xē⁹ r sapia si ylla eis eēt: passionib⁹ turbulēt⁹ inferioz animi p̄nū regēdis moderād: s qz dñare⁹. Jpa in quā mēs eoz sic iste platōic⁹ cōstet salo p̄batōuz fluctu at. Subiecta ē g mēs dmonū passionib⁹ libidinū. formidi nū. iraruz atqz huiuscemodi ceter⁹. Que igit ps in eis li bera ē cōposqz sapie q place at dñs: r ad bonoz deoz sili tudine hōib⁹ p̄sulāt: cū eozū mēs passionū vitijs subiuga ta r opplla: qēqd rōnis natu ralis hz ad fallēdū r decipiē dū: tāto acri⁹ intēdat qto eā mag⁹ possidet nocēdi cupidit tas.

La. VII.

a Quid si qsqz dē si ex oim q s ex maloz dmonū nūe ro eē: qz poete q rūdā hōim osores r amatores deos si p cula ditate fingūt. hos ei di xit apuleius salo mēt⁹ p oēs cogitationū est⁹ fluctuare: q mō istd intelligere poterim⁹ qsi cū h diceret: nō q rūdā. i maloz: s oim demonū medi

Lapi. VII.

a Quid si qsqz q dicit rē. In hoc cap. excludit augustim⁹ qndaz rēspōsiōne que dari possēt ad ar gumentū quo in pcedenti capitu lo p̄bavit oēs de mones eē malos possēt em dicit q apuleius nō loqy tur de oibz demo nibus qn dicit de mones passionat ros fm fictionez poeticam que nō est p̄cul a verita te. et qn dicit alia que ponuntur su pra in. iij. ca. s lo quitur tū de ma lis. Lōrrariū aut pbat aug⁹ duplr p̄mo qz de eis dē demonibz locut⁹ est quando dicit eos passionatos r qn dicit eos me diatores inf deos r homies. vt sup li. viij. ca. xij. pa tur. s oēs posu it mediatores. er go omēs vult eē passionatos.

Secundo ibi b Doc em ait fingere rē. pbat idem exponendo intētiōne apuleū qn dicit lib. d deo socratis. pōctas fuisse deos pas sionibus subiace re. quō fictionem tū reputat apule ius non esse pro cula veritate. Ex q dicit apuleū re cte intellecto p̄z ipm idifferētē de oibus demonibz idēz sensisse. Et aut dicitū poetoz fm apuleū fictō q ralta dñs attri buūt seu demōibz tāqz sint dñi cū tū fm ipm nō sint dñi. In hoc atē dicitū vtz poctarū. qz

Viz passioes qz p̄t in dñs q dñqz nō rē dñlo.

pt. Jomale...
ex i. h. cor.

salte demōibō illa
cōperūt. q̄ sic fin
gendo dīs asseri
būt.

c Deniq; hic eē
rē. ad intellectus
eoz q̄ dicit apule
ius d̄ minerua et
venere siue mar
te fm̄ homer. sci
endū q̄ homerus
fingit quosdā de
os amasse grecos
z eoz p̄t in bello
troiano fuisse i
ter q̄s posuit mi
neruā q̄ ē dea arti
um z dea belloz.
nā ip̄a ē bellona.
vo car̄ at apule
mineruā hōeri z
cā ē q̄ d̄ minerua
h̄ fingit. z q̄ ip̄a
in medijs centub
grauū. id ē grecoz
interuenit achil
grecoz m̄ fortissi
mo. cobibēdo tro
ianos z p̄cipue
bectozē troianoz
fortissimū quem
achilles in bello i
terfecit. Et eodez
mō ex p̄t troiāo
rū posuit deos a
liq̄s eis fauētes.
sicut venere deaz
amoꝝ z martē de
um belloz. Istud
hō dicitū homeri
tō reputat ficti
um apule. q̄ re
putat q̄ minerua
z ven⁹ z mars sūt
dij q̄ lo. q̄ in al
tissimo etbere nec
cū hoib⁹ cōicā t̄ m̄
p̄p̄ritatē ē dicitū
illō. q̄ fm̄ ip̄m q̄
d̄ p̄missis dicitū ē
d̄ amōib⁹ istoz.
Dicit belinand⁹
lu. q̄ homerus
ap̄d arbeniensēs
p̄ infano habit⁹ ē
q̄ dicit deos inf
te belligeras ē. de
bello etiā deoz
cōtra troianos z
p̄ troianis facit
h̄ glius li. ij. eni
dos mentionez.

eratē p̄p̄ aerea corpa inf de
os z hoies d̄scribēbat. h̄ ei
ait fingere poetas: q̄ ex isto
rū demonū nūcro deos faci
unt: z eis deoz noīa iponūt:
z q̄b⁹ voluerit hoib⁹ ex his a
micos inimicosq; distribuūt
fictis carmib⁹ ipunita licētia
cū deos ab his demonū mo
rib⁹ z celesti loco z britudis
opulētia f̄motos eē p̄hibeāt.
Idec ē q̄ fictio poetarū dos di
cere q̄ dij nō sūt: eosq; sub de
oz noib⁹ inf se decertare p̄
pter hoies q̄s p̄ studio p̄tuz
diligūt vel oderūt. Nō p̄cul
at adūrate dicit h̄c eē fictionē
qm̄ deoz appellati vocabul⁹ q̄
dij n̄ sūt: tales t̄ d̄scribūt d̄
mōes q̄les sūt. Deniq; hinc
eē dicit homer⁹ iniquā illā mi
neruā q̄ d̄ijs celestib⁹ grauez
cobibēdo achillē inf uerit. Q̄
gminerua illa fuerit poetā cū
vult eē figm̄tū eo q̄ minerua
deaz putat: eāq; inf deos q̄s
oēs bonos brōsq; credit i al
ta etherea sede collocat: pro
cul a p̄saratōe mortaliū. q̄ at
aliq̄s demō fuerit grecis fa
uens: troiāsq; p̄trari sic ali
adūsus grecos troianoꝝ opi
tularoz: quē vener⁹ seu mar
tis noīe idē poeta cōmēorat
q̄s deos iste talia si agētes in
celestib⁹ bitarōib⁹ p̄oit: et hi
demōes p̄ his q̄s amabāt cō
tra eos q̄s oderāt inf se d̄cer
tauerit: h̄ si p̄cula x̄itate po
etas dixisse p̄fessus ē. De his
q̄p̄e ista dixit: q̄s hoib⁹ s̄m
motu cordis z salo mēt⁹ p̄ oēs
cogitationū est fluctuare te
stas: vt possēt amozes z odia
si p̄ iusticia. h̄ sic ip̄s s̄m co
rū i venatozib⁹ z aurigis: fm̄
suaz studia p̄tū. p̄ alij s̄ adū
sus alios exercere. Id ē vide
tur p̄hs curasse p̄sonicus ne
cū h̄ a poetis canerēt: si a de
mōib⁹ medijs s̄ ab ip̄is d̄ijs:
q̄z noīa poete fingendo po
nūt: fieri crederēt. Ca. VIII

Quid illa ip̄a d̄finit: a
q̄ tio demonū: Pax ne
intuēda ē vbi certe oēs d̄el/
minādo cōplex⁹ ē. Q̄ ait de
mōes eē genere aīalia: anio
passiua: mēte rōnalia: corpe
aerea: tpe etna. in q̄b⁹ quicq;
cōmēoratis nihil dixit oīno
q̄ demōes cū bōis saltē hoī
bus id viderent h̄c cōe: q̄d
nō eēt i malis. nā ip̄os hoies
cū aliq̄nto lat⁹ d̄scribendo
cōplecteret: suo loco de illis
dicēs tanq; de infimis atz ter
renis: cū p̄t dixisset de cele
stib⁹ d̄ijs vt cōmēdat⁹ duab⁹
p̄tib⁹ ex sūmo z infimo ad vti
mū tertio loco de medijs de
monib⁹ loqueret. Igit hoies
inq̄t rōne gaudētes: oīone
pollētes imortalib⁹ aīs: mo
rib⁹ d̄is mēbz: leuib⁹ z an
xijs mētib⁹: brut⁹ z obnoxij
cozib⁹: dissilib⁹ mozib⁹: simi
lib⁹ errozib⁹ puicaci audacia
p̄tinaci spe: casto labore: for
tuna caduca: singilati morta
les: cūcti t̄ in vniuerso gene
re p̄petui: vicissim sufficien
da ple mutabiles: volucritē
pote: tarda sapia: cita morte
q̄rula vita: fras icolūt. Cum
hic tā multa diceret q̄ ad pluri
mos hoies p̄tinet: nūqd̄ etiā
illō tacuit q̄d nouerat eē pau
coz: vbi ait: tarda sapia cita
morte: Q̄d si p̄mississet n̄lo
mō recte gen⁹ h̄ianū d̄scri
ptōis hui⁹ tā itēta diligentia
f̄miasset. Cū x̄o deoz excellē
tiā cōmēdaret: ip̄az britudi
nē q̄ volūt hoies p̄ sapiam p̄
uenire in eis affirauit excel
lere. P̄oinde si aliq̄s demo
nes bonos vellet itelligi: ali
qd̄ etiā in ip̄oz d̄scriptōe po
neret: vñ vel cū d̄ijs aliquaz
britudinis p̄tē: vñ cū hoibus
q̄lēcūq; sapias putarent h̄c
cōmunē. Nūc x̄o nullū bonū
coz cōmēorauit: q̄ bōi d̄scer
nerent a malis. q̄uis z eozū
malicie liberi exp̄imēde p̄

o Sed sicut po
pulus rē. venato
res dicit aug⁹ p̄
pter spectaculuz
q̄d sicbat in are
nario seu ap̄bue
atro in q̄ pugna
bant boies cōtra
bestias. aurigas
hō dicit p̄ter lu
dos circenses. q̄
z cerramē q̄d rīga
rū appellati sūt
in historia alera
dri habetur.

Ca. VIII

Quid illa
q̄ ip̄a d̄f
finito
rē. In b̄ ca. p̄bat
aug⁹ oēs demōes
eē malos ex d̄fī
nitōe demonum
quā ponit apule
ius in li. x. de so
cratis post medi
uz q̄ d̄finitō po
sita est. li. viij.
ca. xvj. Ex qua
d̄finitione au
gustinus narrat
z arguit sic apu
leius posuit tra
genera animalū
rationalium scilicet
deos. demōes
z homines. demo
nes medios inter
deos z homines
d̄scribendo vero
deos in eodem li
bro. z tangēs illō
quod in eis excel
lit attribuit eis fe
licitatem. d̄scri
bendo vero homi
nes in eodē libro
post principium
tangit non soluz
illud quod ē oīm
hominū. sed etiā
q̄d ē excellēte et
bonitatis pauco
rum scz sapiētijs
quā aliqui tarde
z cū labore acqui
runt. Sed d̄fī
nics demones
z tangens ea in q̄
bus cū hominib⁹
cōueniunt. nihil
omnino attribuit

eis qd e coe
tm boib ho
minib r ip
fis. nec ali
qd in que
māt cū dñs
q ad illd in
q deoz boi
tas r excel
lētia existit
nā h pone
ret demōes
cū dñs ue
nire q ad et
nitatem cor
poz. nō m
q ad puri
tate animo
rū in passi
onibus qd
turbela vo
cat. immo i
h separat
deos a de
monibus q
apparet qd
sensit oēs
demōes ma
los cē. qd
nō auderet
hoc episse a
dicere.

La. IX
a b r c
In hoc ca.
arguit brñf
sugustinus
ex diffiniti
one p dicit
ad proban
dum q oēs
demōes sūt
mali r q nō
sūt adhibē
di tanq me
diatores in
ter nos r de
os. Et hoc
q sic parz
ex ipa diffi
nitōne eoz
ipi bñt ani
mos et cor
pora quod
etiā d dñs
et homib
sensit apu
leus. Cor
pus aut de
ter? anio
yr pbat p

perit: non tam ne ipos q ne cul
tores eoz apud quos loquebatur
offenderet. Significauit tamen
prudētibus quid de illis sentire
deberent: quando quidem deos
quos omnes bonos beatosq cre
di voluit: ab eoz passionibus atq
vt ait ipse: turbelis ofsi mō separa
uit sola illos corporū eternitate cō
iūgens: aio aut nō dñs s hōib simi
les demones aprissime inculcās: r
h nō sapientie bono: cui r hoies
possunt esse participes: sed pertur
batione passionuz: que stultis ma
lisq dñatur: a sapientibus xō r bo
nis ita regitur vt malint eaz nō ha
bere q vincere. Nā si non eoz
sed animozū eternitatem euz dñs
habere demones veller intelligi:
non vtiq homines ab huius rei cō
fortio separaret: quia r hominib
eternos esse animos procul dubio
sicut platonius sentit. Ideo cum
hoc genus animantium describe
ret: immortalibus animis: mori
bundis membris dixit esse homi
nes

La. IX
a Phoc si p pte rea cōmunē
cum dñs: eternitatem non
habent homies: qz corpe sūt mor
tales: p pte rea ergo demones ha
bent: qz corpe sūt imortales: qles
igitur mediatores sūt inter homi
nes r deos: p quos ad deoz amici
cias homines ambient qui hoc cū
hominibus habent deterius: qd ē
in animante melius. id est animū:
hoc aut habent cū dñs melius qd
est in animante deterius. id est cor
pus: Lū eñ animās. id est aīal ex
anima cōstet r corpore. qz duoz
aīa est vtiq corpe melior: r si viti
osa r infirma: melior certe corpo
re etiam sanissimo atq firmissimo
quoniam eius natura excellētior:
nec labe vitiouz postponitur cor
pori: sicut aurum etiam sordidum
argento seu plumbo licet purissi
mo carius estimatur. Isti media
tores deozū r hominū: p quos in
terpositos diuinis humana iungū
tur. cum dñs habent corpus eter
num. vitiosum aut cū homib an
imū: quasi religio qua volūt dñs

hōies p demones iūgi in corpe sit
non in aio cōstituta. Que nā tan
dem istos mediatores falsos atq
fallaces qsi capite deozūm nequi
cia vel pena suspendit vt inferio
rē aīalis pte: id est corpe cū supio
ribus supiozē xō. i. animū cū inferio
ribus habeat: r cū dñs celestib i pre
seruēte pūcti: cū hōib at restris
bus in pte dñante sint miseris. Cor
pus quippe seruum est: sicut etiaz
Salustius ait: animi imperio: cor
pori fuitio magi vtimur. Adūxit
aut ille: alter nob cū dñs alter cū
beluis cōe ē: qm de hōib loqbat:
qbus sicut beluis mortale corpus
est. Isti aut quos iter nos r deos
mediatores nobis philosophi p
uiderūt: possunt quidez dicere de
animo r corpe: alterū nobis cum
dñs: alter cum hōibus cōe est. s si
cut dixi tanq in puerū ligati atq
suspensi: seruū corpus cū dñs bea
tis: dñm animū cum hominib mi
seris hōies: parte inferiore exal
tari: supioze deiecti. Unde etiam
si quisq propter hoc eos putauit
rit immortalitatem habere cū dñs:
quia nulla morte sicut aīalium ter
restrium animi corpe soluunt a cor
pore: nec sic existimandū est eozū
corpus tanq honoratoz eternuz
vehiculum: sed eternum vinculū
damnandoz

La. X
Lotin? certe nostre memo
rie vicinis temporibus: pla
tonē ceteris excellenti? itel
lexisse laudat. Is cū de humanis
animis ageret: pater inquit mise
ricors mortalia illis vincula facie
bat. Ita hoc ipm quod mortales
sunt hōies corpe: ad misericordiā
dei patris p tinerē arbitrat? est: ne
semp huius vite miseria teneant
hac misericordia indigne iudica
ta est iniquitas demonū: q in ani
mi passui miseria non mortale sic
hōines: sed eternum corpus ac
cepit. Essent qppe feliciores hō
minib? si mortale cū eis haberēt
corpe r cū dñs bñm animū. Essent
aut pares hōib?: si cū animo mise
ro saltem mortale cum eis habe
re meruissent et corpe: si tamen

dictū salu
stij in carili
nario i pn
cipio. qui
sic dr Ani
mi ipso cor
poris fui
tio magis
vtimur. al
terū nobis
cū dñs. al
terū cōe est
cū beluis.
demōes ho
euz dñs cō
in cari.
uentū qn
tum ad bo
nā disposi
tionem cor
poris. Lad
eternitatez
corpoz. vt
parz ex dif
finitōe ipa
S3 qm
ad a nīdis
posicionez
solū conue
niūt cū ma
lis hōibus
q sūt deter
iores et mi
seriores q
boni homi
nes. immo
simplr sūt
miseri. qd
ps q debe
ret cē sup
oz. scz ani
pēder deoz
suz versus
malos hō
mies euz q
b puenit.

Demones duo
p hōes q hō quod
hō corpe eūm ho
La. X.
a Loti
p n? cer
te rē. i b ca
pi. pbat au
gust. q de
mōes n sūt
mī? miseri
quia corpa
hnt eterna

Et facit hic duo. q: primo probat q: ex quo sunt animo
passi sunt corpore miseriores. Adducit hoc ad h: di
ctū plorini platonici quē dicit vicinū rpb: huc memo
rie. x: ipso hoc dicit contra academicos. lib. iii. sic. os
platonis in pbilosophia purganissimū & lucidissimū
dimos, nubib: er
rois amicit ma
time in plorino.
q: platonice pbus
ita ei similis iudi
catus est vt simul
eos vixisse. tantū
aut rpb: iterest vt
in hoc ille. i. i plo
rino plato reuixit
ille putandus sit
Dec. ibi. Et ma
crobius sup som
niū scipionis dicit
sic. Plorinus in
ter pbie professo
res cum plorone
princeps est rē.
b Non em aliq
rē. Dicit excludit
singulariter quā
dam falsā estima
tionem quam qd
posset hie de me
re apuleij. q: pos
set quis estimare
q: mentis sue fuit
dicere q: ex demo
nib: fuit dñ p p
fectum sapientie
et posset ista esti
matio origine tra
here ab his q: dicit
apuleij de hoib:
qd posuit i demo
nes. Quert p: mo
rē vt p: sequenti ca
pitulo. s: hāc esti
matioes de demo
nibus excludit.

Capitulum. XI

Itē qdem r aias hoim rē. In hoc cap: ponit
aug: doctrinā apuleij de hoib: p: morte. q: mul
tū ē p:culosa. q: bonis morib: nocua. Sumit
aut illud qd hic allegat ex libro ei: de deo socratis. Et
est aduertēdū q: apuleij licet poneret aias cōuertit i de
mones. nō sic intellexit q: videlicet efficerent demōes
p: naturā seu p: essentia. s: solū p: quandā p:icipatioes
eo mō q: nos dicit: ex hoib: deos fieri. iuxta illud ps.
Ego dixi dñ est rē. facit aut i hoc ca. tria. q: p:mo po
nit opinionē ei: de quertioe aiaz q: dicit. Quertit in de
mones vel fieri demōes. nō demones ex hoib: factos
distinguit i duo genera. scz in lares & lemures seu lar
uas. aias hoc ipas distinguit i tria genera. vidz i lares
lemures seu laruas & manes q: deos ē dicit. Secdo ibi
b In q: opinione rē. ostendit qnti mali occasio sit op
nio p:dicta. nā q: credit q: aie post mortē fiāt larue vel
manes ad nocēdū cupidit. iō sacrificat eis vt nō nocēat
Et ē sciēdū q: q: sacrificat ap: dicitur necromantici

nā fm isidoz li. viij. etymologiarū. necromantici sūt q:
rū p:canōib: vident resuscitari mo: rui di nare & ad int
rogata respondere. ad q: su scitādos cadauez s: quis
aducit de quo etiā loquit aug: s. li. viij. ca. xxxv. Ter
tio ibi. c Laruas quippe rē. Exponit dicitaz opi
nionem quantum
ad laruas quas
dixit demones no
rios et hominib:
factos. Isidorus
ho li. viij. etymo
logiarum idēz di
cit & addit. Q: co
rum natura eter
nere paruos. et
in angula garru
re tenebrosos. col
dem vero demō
nes vocat apulei
us laruas & lema
res. Dicit autem
ouidius libro. v.
de fastis. q: remu
ria dicitur sunt se
sta que romulus
ante fratris sue
remi celebrauit. &
a romanis in ma
io celebrata sunt.
p:cessu vero rpb:
mutata p:ma lra
scz. r. in. l. dicitur
sūt lemuria festa
illa. et inde venit
vt etiāz anime de
functor: len vres
dicerēt. lares aut
appellāt dñ pā
trij. s: apuleius
vocat lares gene
raliter oēs aias
bonas. & q: eude
mones. id est bea
ros vel bonos de
mones esse dicit.

La. XII.

Ed nunc de his a
gimus: quos in na
tura propria descri
psit inter deos et homines
genere animalia: mente ra
tionalia: animo passiva: cor
pore aerea: tempore eterna
Sempe cum prius deos in
sublimi celo: homines autē
in terra infima distinctos lo
cis et nature dignitate secer
neret: ita conclusit. Habet
inquit interim bina anima
lia: deos ab hominibus plu
rimum differentes: loci subli
mitate: vite perpetuitate na
ture perfectioe: nullo int sep
pinā cōmunicatu: cū & habita
cula sūma ab infimis tanta

Quid sit sint manes fm apuleij p: in p:ncipio h: ca.
quis aliū p: manes intelligat deos mo: ruz. q: p: rē dicit
cū ē int lunā & rā. vt p: p: lucanū li. ix. De distinctioe
ho aiaz diuerse sūt opiones gētiliū. nā apuleij dicit
xit vno mō vt h: parz. & labco alio mō vt patet. s. li. q.
ca. xiiij. & aliū alio mō vt ibidē dicit. & ideo p: manes rā
res etiam diuersi diuersa intelligunt. La. XII

Ed nūc de his agim: rē In h: ca. pbat aug: oēs
demōes ē malos seu miseros et his q: apuleij
attribuit dñs & hoib: q: abiūcē distinguūt fm
ipm. Et facit h: duo nā p:mo pōit dēa apuleij et quib:
p: q: ipse ista bina aialia. id ē dōs & hoies distinguit tri
bus differentijs opp: sitis. Eius opp: opinionis vna
pars competit dñs. et altera pars hominibus. Di
stinguuntur enim loci sublimitate. et eius oppo
sito scilicet infimitate. cum habitacula summa que
sunt. deorum. ab infimis que sunt hominum tan
ta intercapedo. id est spacium fastigij dispescat. id
est separet vel diuidat. Distinguntur etiaz eternita

re. et eius opposi-
to. cum illic sit. s.
apud deos eterna
viuacitas et indo-
fecta. hic autem scilicet
apud homines sit
viuacitas cadu-
ca et succisua. id
est succedens et tra-
siens. Distingui-
tur etiam beati-
tudine et eius oppo-
sita cum ingenia
illa scilicet deorum sint
ad beatitudinem
sublimata. hec autem
scilicet ingenia ho-
minum sunt ad mi-
serias infirmata.
id est depressa.
Secundo ibi
b In hec eterna
na deorum et ho-
minum etc. probat
et dicitur propo-
sitionem. et arguit sic.
Demones sunt in
puleium sunt me-
dius inter deos et ho-
mines. ergo medio
modo se habent
ad conditiones ho-
minum et deorum
quod potest du-
pliciter intelligi.
quia vel nec ha-
bent conditiones
deorum nec homi-
num. sicut illud quod
dicitur medium inter
duo extrema per ab-
negationem vtrius-
que. vel medietate
conditionum pri-
cipant vtriusque.
Terium est autem
quod ostendit ad primam
oppositiorem seu
contrarietatem condi-
tionum. quod scilicet sub-
limitatis et infirmi-
tatis loci demo-
nes medio modo se
habent in loco super-
mo. nec in infimo.
sed in medio. scilicet
aere. Et id restat
in hunc de aliis
duobus contrariis
quod vtriusque demones
se habeant ad pres-

intercapedo fastigij dispe-
scat: et viuacitas illic eterna
et indefecta sit: hic caduca et
succisua Ingenia illa et ad
beatitudinem sublimata: hec
ad miseras infirmata: hic ce-
lestia: ibi terrena video com-
memorata: contraria de dua-
bus nature partibus ultimis. id
est summis atque infimis. Ha-
tria que proposuit de dijs lau-
dabilia: eadem repetiuit alijs
quidem verbis: vt eis alia tria
aduersa ex hominibus redde-
ret. Tria deorum hec sunt: loci
sublimitas: vite perpetuitas:
perfectio nature. Hec alijs ver-
bis ita repetiuit: vt eis tria
contraria humane conditionis
opponeret: cum et habitacu-
la inquit summa ab infimis
tanta intercapedo fastigij dis-
spescat: quod dixerat loci subli-
mitas: etc. Et viuacitas illic in-
quit eterna et indefecta sit:
hic caduca et succisua quod di-
xerat vite perpetuitate. Et in-
genia illa inquit ad beatitudinem
sublimata: haec ad miseras in-
firmata: quod dixerat nature per-
fectione. Tria igitur ab eo po-
sita sunt deorum: id est locus sub-
limis: eternitas: beatitudo: et
his contraria tria hominum: id est lo-
cus infimus: mortalitas: mise-
ria. Inter hec eterna deorum
et hominum: quoniam demones medi-
os posuit: de loco nulla est con-
trouersia. Inter sublimem quippe
et infimum: medius locus aptis-
sime habet et dicitur. Letera bi-
na restant: quibus cura atten-
tior adhibenda est: quod ad mo-
dum vel aliena esse a demoni-
bus ostendantur: vel sic eis distri-
buantur vt medietas videat ex-
poscere: sed ab eis aliena esse
non potest. Non enim sic dicimus lo-
cum medium nec esse summum nec in-
firmum: ita demones cum sint aia-
lia rationalia: nec brutos esse nec
miseros: sicuti sunt arbuta
vel pecora: quod sunt sensus vltimo
nis expertia recte possumus

dicere Quorum genero meritis in
est aut miseros esse aut bea-
tos esse necesse est. Item non
possumus recte dicere: nec
mortales esse demones nec
eternos. Omnia namque vi-
uentia aut in eternum viuunt
aut finiunt morte quod viuunt
Iam vero isto tempore eter-
nos demones dicit: Quid igitur
restat nisi vt hi medij de duo-
bus summis vnum habeant
et de duobus infimis alterum
Nam si vtriusque de imis habe-
bunt: aut vtriusque de summis:
medij non erunt: sed in alter-
utram partem vel resiliunt vel
recumbunt. Quia ergo his
binis sicut demonstratum est ca-
rere vtriusque non possunt: ex-
ceptis ex vtriusque parte singulis
mediabuntur. Ac per hoc quod
de infimis habere non possunt
eternitatem que ibi non est:
vnum hoc de summis habent: et
ideo non est alterum ad comple-
dam medietatem suam quod de
infimis habeant nisi miseriam.
Capitulum XIII
e Sicutque sunt plonicos
sublimium deorum vltima
eternitas vel eterna beatitudo: ho-
minum vero infimorum vel miseria
mortalis vltima mortalitas misera
demonum autem mediorum vltima
miseria eterna vltima miseria.
Haec et quibus illis que in defini-
tione demonum posuit: non eos
medios sic permittit ostendit
quoniam tria dixit eos habere nobis:
cum quod genere aialia: quod mente
rationalia: quod animo passiuum sunt
cum dijs autem vnum: quod tempore
eterna: et vnum proprium quod
corpore aerea Quod igitur medij
quoniam vnum habent cum summis: tria cum
infimis: Quis si videat relin-
cta medietate: spiritum inclinatur
et deprimatur in infimam. Sed
plane ibi etiam medij potest ita in-
ueniri: vt vnum habeant proprium quod
est corpus aereum sic et illi de summis
atque infimis singula propria dijs
et corpus ethericum: hominesque

illaz contrarietate. non
autem potest dici quod me-
dio modo negando
videlicet vtriusque parte
contrarietate vtriusque a
demones. et facit
do vtriusque alienam
ab ipsis. quod tunc non
erunt et non nec rpa-
les. nec bruti nec mi-
seri. sed se habent ad il-
las partes contrarietate
contrarietate sic medietate
etiam exposita. vt
scilicet habeant medietatem
illaz. et duas partes
illaz duarum contrari-
etatum in quibus vna con-
ueniat cum dijs. et in
altera cum hominibus. scilicet
tunc ad contrarietatem
quod est in eternitate et rpa-
le. sicuti cum dijs
in vna parte contrari-
etatis scilicet in eterni-
tate. sed ad contrari-
etatem aliam quod scilicet in
ter beatitudinem
et miseriam conueni-
unt cum homi-
nibus in aliqua
parte eius. sed illa
non est beatitudo
aut homines sunt
ipsi non sunt beati
ergo conueniunt cum
hominibus in miseria.
La. XIII
a Sicut
quod sunt plonicos
e tonicos
etc. In
hoc ca. ostendit au-
gustinus et rone me-
diationis quaz a
puleius demones
attribuit quod ipsi se
miseri. Et facit b
tria. nam primo ostendit
ex diffinitione
demonum quam
dat apuleius. quod
ipse non posuit rationa-
biliter eos esse medi-
os inter deos et ho-
mines. quod tamen
ipse conat est face-
re vt patet. s. li. viij
ca. xij. sed ibi
b Sed plane etc.
Ostendit quod in
tra dicta diffini-
tione potest dici me-

Handwritten notes in red ink at the top right of the page.

dij. videli
cet fm na
turam. Et
ideo loquit
tur Aug.
hic etiam
supra d me
dio fm na
turam vel
equitate ali
quam re q
distantiaz
ab extris.
ex quo vno
mo q poss
sunt poni
medij pclu
dit eos esse
miseros. et
p cosequens
fuisse esse
malos. na
in demoni
bus idem e
fuisse ma
lum. Ter
tio ibi
e. Si gis
bri re. ostē
dit q dato
q sint aliq
eudemōes.
id e boni et
beati dmo
nes. tamē
ipst nō sūt
medij inter
deum et bo
mies. et lo
quit de me
dio sic p.
Ca. XI
a. Trū
v. et be
at. re. In
hoc ca. bea
tus Augu
stinus inq
rit an aliq
homo pos
sit esse me
dius cōve
nient et me
diator iter
deos et bo
mies ali
os. et quia
h videt de
pendere ex
questiōe a
lia. idō illā

terrenum: duo xō communia sint
oibus: q genere sunt aialia et mē
te rōnalia. Nam et ipse cum de dijs
et hoibus loqueret. habetis inqt
bina aialia. Et nō solent isti deos
nisi rōnalia mente perhibere.
Duo sunt residua: q sunt aīo pas
siva: et tpe eterna. Quoz hnt vnū
cū infimis: cū sūmis altex: vt pro
portionali rōne librata me dietas
neq sustollat in sūma: neq in infi
ma deprimat. Ipla est autē illa de
monū misera eternitas: vel eter
na miseria. Qui em̄ ait anīo passi
ua etiā misera dixisset: nisi p corū
cultoribus erubuisz. Porro qz p
uidencia summi dei: sicut etiā ipst
fatenf nō fortuita temeritate regi
tur mūdus nunq esset istoz eter
na miseria: nisi esset magna malis
cia. Si gis beati recte dicunt eu
demonēs: nō sūt eudemones qz
inter hoies et deos isti in medio lo
cauerunt. Quis ergo ē loc⁹ bono
rū demonū: si supra hoies: infra de
os: istis pbeant adiutorū: illis mi
steriū? Si enī boni et nīq sūt p
fecto et beati sunt. Eterna autē be
titudo medios eos esse non sinit.
qz multū dijs cōpat: multumqz ab
hoib⁹ separat. Et nō frustra isti co
nabunt ostendere quōd demonēs
boni: si et imortales sunt et beati: re
cte medij cōstituant inter deos et
mortalēs ac beatos: et hoies mor
tales ac miseros. Lū enī vtrunqz
habeāt cū dijs: et btrudine scz im
mortalitatē: nihil autē hoz cū hoī
bus et miseris et mortalib⁹: quōd nō
potius remoti sunt ab hominib⁹
dijsqz cōiūcti: qz inter vtrozqz me
diū cōstituti. Tunc em̄ mediū eēnt
si haberent et ipsi duo quedā sua si
cū binis alterutroz: sed cū singu
lis vtrozqz cōmunia: sicut homo
medium quiddā est inter pecora
et angelos: vt qz pecus est aīal ir
rationalē atqz mortale: angel⁹ au
tē aīal rōnale et imortale: medius
hō esset inferior āgelis: superior pe
corib⁹: habens cū pecoribus mor
talitatē: rōnem xō cū angelis ani
mal rōnale mortale. Ita ergo cuz
qrumqz mediū inter brōs immoz

tales: miserosqz mortales: hoc in
uente debemus: quid aut morta
le sit beatū: aut imortale sit mi
serum.
Ca. XIII
Trū et beat⁹ et mortalis hō
esse possit: magna est inf ho
mies qstio. Quidā enī cōditōez
suā hūilius ispererūt: negauerūt
qz hominē capace esse btrudinis
posse qz diu mortaliter viuūt. Qui
dā vero extulerunt se: et ausi sunt
dicere sapiētē p potes: beatos eē
posse mortales. Qd si ita est: cur si
ipst potius mediū cōstituant inter
mortalēs miseros: et imortales
brōs: btrudine hntes cū immoz
talibus beatis: mortalitatez cum
mortalib⁹ miseris. Profecto enī
si beati sunt: inuider nemini. Naz
quid miserius iudētio: Et iō mor
talibus miseris qntū pnt ad cōse/
quendā btrudinem consulant vt
etiam imortales valeant esse post
mortem: et angelis imortalib⁹ be
atib⁹ coniungi.
Ca. XV
Iaūt qd multo credibilis a
et pbabilis disputatur: oēs
hoies qz diu mortales sunt: etiam
miseri sint necesse est: querēdus
est medius qui non solum hō vtz
etiam deus sit: vt hoies et mora
li miseria ad beatam imortaltita
tē huius mediū beata mortalitas
interueniendo perducatur: quez ne
qz non fieri mortalem oportebat:
neqz pmanere mortalem. A mort
lis qz p fact⁹ em̄ nō infirmata verbi
diuinitate: sed carnis infirmitate
suscepta: non autē pmanet in ipsa
carne mortalis quaz resuscitauit
a mortuis: quoniā ipse fruct⁹ ē me
diatōis ei⁹: vt nec ipst ppter qz li
berandos mediatoz effectus ē: in
pperua vel mortis carne remane
rent. Proinde mediatozem inter
nos et deum et mortalitatem habe
re oportuit transeuntē: et beatitu
dinem pmanentē: vt per id quod
transit cōgrueret morituris: et ad
id quod permanet transferreret ex
mortuis. Boni igitur angeli inter
miseros mortales: et beatos imoz
tales mediū esse nō possunt: quia
ipst quoqz beati et imortales sunt

primo po
nit cum di
uinitate o
pinionum
circa eos: et
ostendit q
iura opti
tionē vnā
q tū minis
videtur eē
vera ratio
nabilis pot
neret q hō
aliquis me
diator iter
deos et ho
mies ali
os qz de
mones me
diarent

Cap. XV
Iaūt qd multo credibilis a
et pbabilis disputatur: oēs
hoies qz diu mortales sunt: etiam
miseri sint necesse est: querēdus
est medius qui non solum hō vtz
etiam deus sit: vt hoies et mora
li miseria ad beatam imortaltita
tē huius mediū beata mortalitas
interueniendo perducatur: quez ne
qz non fieri mortalem oportebat:
neqz pmanere mortalem. A mort
lis qz p fact⁹ em̄ nō infirmata verbi
diuinitate: sed carnis infirmitate
suscepta: non autē pmanet in ipsa
carne mortalis quaz resuscitauit
a mortuis: quoniā ipse fruct⁹ ē me
diatōis ei⁹: vt nec ipst ppter qz li
berandos mediatoz effectus ē: in
pperua vel mortis carne remane
rent. Proinde mediatozem inter
nos et deum et mortalitatem habe
re oportuit transeuntē: et beatitu
dinem pmanentē: vt per id quod
transit cōgrueret morituris: et ad
id quod permanet transferreret ex
mortuis. Boni igitur angeli inter
miseros mortales: et beatos imoz
tales mediū esse nō possunt: quia
ipst quoqz beati et imortales sunt

Handwritten note in red ink at the bottom of the page.

b Possit b
autē medi
rē ostēdit
etiam quō
angeli ma
li possūt eē
medij. r fa
cit hic duo
quia primo
ōndit q de
mones sūt
medij sed a
lio modo q
xps. nā cuz
sit duplex
medium in
ter aliqua.
videlicet me
dium cōiū
gens. sicut
punct^o me
diat inter p
res duas li
nec cōtinue
r mediū dis
tincta vlt
separās. si
cut mare ē
medium in
ter africa
r europam
xps ē medi
us p̄io mō
demonēs sō
scōdo modo
Deinde ibi
c Nec tñ
ob hoc rē.
ostēdit fm
quā naturā
sit xpus me
diator.

La. XVI.
a On enī
vez
est rē In b
ca. ip̄obat
augustinus
dicituz apu
leij quod vj
datur repu
gnare his
que deū sūt
in p̄cedenti
ca. de xpo.
dic̄ em̄ apu
leius lib. 2.

Autem mediij esse āgeli mali:
q: imortales sūt cū illis: miseri cū
illis. hīs p̄rari^o ē mediator bon^o:
q adūsus eoz imortalitatē r mise
riā r mortālē ad tps voluit r be
atus in eternitate p̄sistere potuit.
Ac sic eos r imortales supbos et
miseros noxios: ne p̄ imortalita
tis iactantiā se ducerent ad miseriā
r sue mortis humilitate et sue bea
titudinis benignitate destruxit in
eis quozum corda per suam fidem
mundans: ab illoz immundissi
ma dñatione liberauit. hōmo ita
q mortalis r miser longe seiunct^o
ab imortalibus r beatis: qd eligat
mediuz p̄ qd imortalitati r beati
tudini copulerur? **Q** possit dele
tare in demonū imortalitate mi
seruz est: q possit offendere in xpi
mortalitate iā nō est. **I**bi ḡ caudā
est miseria sempiterna: hic mors
timenda non est: que eē non potu
it sempiterna. r beatitudo aman
da ē sempiterna. Ad hoc quippe se in
posuit medi^o imortalis r miser: vt
ad imortalitatem beatā transire
non sinat qm̄ in hoc p̄sistit qd ipe
dit: id est in ip̄a miseria. Ad hoc at
se interposuit mortalis r beat^o: vt
mortalitate transacta r ex mortu
is faceret imortales: qd in se re
surgendo mōstrauit: et ex miseris
beatos quia beatitudo nūq̄ ab ip
so discessit. Alius est ergo medius
malos qui sepat amicos: alius bo
nus qui reconciliat inimicos. Et
ideo multi sunt medij separatores:
q: multitudo q̄ beata ē vni^o dei p̄
cipatōe sit btā. **L**ui^o p̄cipatōis p̄
uatione misera multitudo malo
rum angelozū: q se opponit potius
ad impedimentū q̄ interponit ad
beatitudinis adiutorij: r etiā ip̄a
multitudine obstrepit qdāmō ne
possit ad illud ynū beatificū gueni
ri: ad qd vt perduceremur: nō mul
tis s̄ vno mediatore op^o erat. r h
eoi^o cui^o p̄cipatōe sum^o beati:
hoc est verbo dei: nō facto sed per
quod facta sunt omnia. **N**ec tamē
ob hoc mediator est: quia verbum
maxime quippe imortale et ma
xime beatum verbum longe est a

mortalibus miseris sed mediator
per quod homo eoi^o ostendēs
vtiq; ad illud non solum beatum:
verūctiam beatificum bonum nō
oportere queri alios mediatōres
per quos arbitremur nobis guen
tiōis gradus esse molēdos: q: be
atus r beatificus deus: factus p̄
iceps hūanitatē nōstre: cōpendi
um p̄buit p̄cipāde diuinitatis sue.
Nec enī nos a mortalitate r mi
seria liberans ad angelos imorta
les beatosq; ita pducit vt eoz p̄
cipatione etiā nos imortales r be
ati simus. sed ad illā trinitatez cu
ius r angeli p̄cipatione beati sūt
Ideo qm̄ in forma serui vt media
tor esset in fra angelos esse voluit
in forma dei sup angelos mansit.
Idem in inferioribus viavite qui
in superiorib^o vita. **La. XVI**
Qn enim vez ē qd idē pla
n tonicus ait: dixisse platonē
nullus de^o misceat homini. Et hoc
p̄cipuū eozum sublimitat^o ait esse
specimen: q nulla attrectatiōe ho
minū contaminant. Ergo demonēs
cōtaminari fatent^o: r ideo eos a
quib^o cōtaminant mūdare n̄ p̄t.
omnesq; imūdi parit sūt: r dmo
nes contrectatiōe hoim: r homi
nes cultu demonū. Aut si r cōtre
ctari miseriq; hominibus: nec tñ
contaminari demones p̄t: dijs p̄
fecto meliores sunt: q illi si misce
rentur cōtaminarent. **N**ā hoc de
orū dicit esse p̄cipuū: vt eos subli
miter separatos humana contrecta
tio cōtaminare n̄ possit. **D**eū qdē
summū oim creatorē: que nos ve
rū deum dicim^o: sic a platone p̄di
cari asseuerat: q ipse sit solus qui
nō possit penuria sermonis hūa
ni q̄uis ratione vel modice com
p̄hēdi: vix autē sapiētib^o viri: cuz se
vigore animi q̄tū licuit a corpe re
mouerūt: intellectū hui^o dei id q̄
inf̄dū velut in altissimis tenebris
rapidissimo coruscante lumē can
didum intermicare. Si ḡ supra oīa
de sūm^o de^o irelligibili r ineffabili q̄
dā p̄ntia r si interdū: r si tanq; ra
pidissimo coruscamine lumē cādī
dum intermicās adest tñ sapiētū

deo socra
tis q null^o
deus misce
tur hoi im
mediatens
communi
cat cum ho
mie. nec cō
iūgitur ho
minū. **L**ui^o
rario est. qz
dij nulla cō
trectatiōe cō
taminatur
hanc ratio
nē seu cau
sam impro
bat Augu
stinus in b
capitu. tri
phit^o. et
patet e^o rō
prima. Se
cundā por
nit ibi b
Deum q
dem rē. q ē
confirma
tio et forti
ficatio p̄e
cedentis.
Probat at
discurrendo
per singu
los sensus
hominū q
nō oportet
deos cōta
minari ex cō
iunctiōe vlt
municati
one cuz ho
minū. vlt qz
sensus sūt
tales quib^o
homo non
misceat. nec
deo nec de
moni sicut
gustus ra
tus r olfa
ctus. vel si
sunt aliqui
sensus vel
alta opera
tio quibus
deus con
iūgitur ho
mini pura
visus audi
t^o. r etiā lo
cutio n̄ p̄t
hoc deus

Phil^o 2.

Libet

contaminabit. et hoc probat speci aliter de visu. p/ mo quo ad sum mum deum q om nes alios deos p dicit fm Plaro nem. Nam de isto deo dicit Apule ius quarta doctri nam platonis ip se videri pot ab hominis intelle ctu aliquo modo videlicet per mo dum quo visu cor porali conuercatio videtur. scilicet ra ptur et in transi tu. no enim sic q comprehendatur vel visus mentis in eo figuratur. r ta men deus sumus non contaminat ur. Secundo quo ad deos alios se cundarios puta si dera que plato et etiam Apuleius posuit deos esse qui corporali oculo vident. r tamen non contaminantur. Duo ad alios vero sensus pa tet satis inuentio Augustini. Ter tio ibi. c. **M**iro: autē plu rimū tam rē. po nit tertiam ratio nē qua improbat dictum apuleij. r primo ponit suā rationem contra illud quod dicit apuleius de con tractatione corpo rali deorum r pa tet in principio hu ius capituli. Lo quitur autem de attractione vel contractatione cor porali cum tamē loquamur de bea ta vita et rebz in telligibilibus. que fm ipsum corpo ralis cuncta tran scendunt.

mētib^o cū se q̄tū licuit a cor pore remouerūt. Nec ab eis cōtaminari p̄t: qd ē q̄ isti dī p̄pterea p̄stituunt longe in sublimi loco ne cōtractatiōe cōtaminent hūana: q̄si cor pora illa citherea tactu tm̄ q̄ ant hūano r nō etiā visu p̄tamiari: Porro si nō contami nant si dera cū vident q̄s de os oēs visibiles s̄t: nec dmo nes hoīm cōtaminant aspe ctu: q̄uis de p̄rio videatur. An forte vocib^o hūanis p̄tamiarent: q̄ acie si cōtaminā tur oculoꝝ: r iō demones me dios h̄nt p̄ q̄s eis voces ho minū nūciant: a q̄b^o lōge ab sunt vt icōtaminatissimi p̄fe uerēt: Quid iā de ceteri sen sib^o dicā: Nō ei olfaciēdo cōtaminari vt dī possent si ad es sent. vel cū adsūt demones p̄nt viuoꝝ corpoꝝ vapoꝝ hūanoꝝ si tantis sacrificioꝝ cadauerinis nō cōtaminant midoꝝ. In gustādi at sensu nulla necessitate reficien de mortalitatis vigenē: vt fa me adacti: abos abhoīb^o q̄ rāt. Tact^o xō in p̄tate ē. Nā licz ab eo potissimū sensu cō tractatio dicta videat: hacte n^o tm̄ si vellēt miscerent hoī bus: vt viderēt r abhoīb^o vi derent: audirēt r audirētur Tangēdi autē q̄ necessitas: Nā neq̄ hoies id cōcupisce re auderēt: cū deoꝝ v̄l dmo nū bonoꝝ cōspectu v̄l collo q̄o fruerent: Et si itātū curi ositas p̄gredere v̄t vellēt q̄nā pacto q̄sp̄iā possēt iuitū tāgere deū veldemonē: q̄ ni si captū si pōt passerēt: Quidē do igit visibiles se p̄bendor loquēdo r audiendo: dī cor porali misceri hoīb^o possēt: hoc autē mō demones si mi scerent vt dixi r nō cōtaminā tur: dī autē cōtaminarent si miscerent: icōtaminabiles di cunt demones: r cōtamina biles deos Si autē cōtaminā

tur r demones: qd cōserūt hoīb^o ad vitā post mortē brām q̄s conta minari mūdare nō p̄nt vt eos mū dos dīs incōtaminatis possint ad iungere: inf q̄s r illi mediū cōstitu ti sunt: Aut si hoc eis b̄ficiū si cōse runt: qd p̄dest hoīb^o dmonū ami ca mediatio: An vt p^o mortē si ad deos hoies p̄demōes trāscāt: sed simul viuāt vtriq̄ cōtaminati. ac p hoc neutri b̄ti: Nisi forte q̄s dicat mōre spōgiaꝝ v̄l huuiscemodireꝝ mūdare demōes amicos suos: vt tanto ipi sordidiores fiāt: q̄to sūt hoies eis velut tergētib^o mundio res: Qd si ita ē cōtaminatiōib^o dī miscerent demomb^o: q̄ ne cōtamina rent: hoīm p̄pinq̄tatē cōtractati onēq̄ vitarūt. An forte dī p̄nt ab hoīb^o cōtaminatos mūdare dmo nes: nec ab eis cōtaminari: r eo mō nō p̄nt r hoies: Quis talia sentiat nisi quē fallacissimi demōes dece perūt: Quid q̄ si videri r videre p̄tamiat: Vident abhoīb^o dī q̄s visibiles s̄t: clarissima mōlumia r cetera sidera: turtioꝝesq̄ sunt de mones ab ista hoīm cōtaminatiōe q̄ nō p̄nt videri nisi velit: Aut si si videri v̄l videre cōtamiat: negent ab istis clarissimis mō lumibus q̄s deos opinant videri hoies: cū ra dios suos terras vsq̄ p̄tēdāt Qui tū coꝝ radij p̄ q̄q̄ diffusi imūda in de nō cōtaminant: r dī cōtamiarē tur si hoīb^o miscerent: etiā si eēt ne cessari in subueniēdo p̄act^o. Nā radijs sol r lune fra cōtingit: nec ista cōtamiat luce. **M**iro: aut plu rimū tā doctos hoies q̄ cūtra cor pora r sensibilia que p̄ incorpali b^o r intelligibilib^o postponēda iudicauerūt: cū agit de brā vita cor poraliū cōtractatiōnū facere mēti onē. **T**ibi est illud plotini vbi ait fugiēdū ē igit ad clarissimā p̄tam r ibi patere tibi oia. **Q**ue igit clas sis inqt aut fuga nisi silez deo fieri Si q̄ deo tāto illor: q̄to q̄sq̄ sit p̄ pinq̄or: nulla ē ab illo alia lōginq̄ tas q̄ ei^o dissimilitudo. In corpali xō illi erit r icōmutabili: tāto ē ania hoīs dissimilior: q̄to rex ipalium mutabiliūq̄ cupidior.

Secundo ibi. **T**ibi ē illud plotini rē. ratio nem suam confirmat p̄ dca plotini q̄ plas tonem op̄ me intellē xit. vt pa ruit supra capitulo. r Ipse vero cum dicit: scet fugien dum igitur ē ad claris simam pa riam scilicet celestē et ibi patere id est pa rebunt tibi omnia. ita rim quasi seipsum re darguens. quia dicit: rae fugien dum est. q̄ si esset op̄ fuga cor porali. sic qui fugit i nauis p̄ mare subun xit. **Q**ue igitur clas sis aut fuga nisi si mitem deo fieri. qua si diceret: si vis ad clarissimā pa riam que nre non iudiges clas se aut fuga aliqua cor porali. sed sufficere de o similes fi eri. Ex hoc dico plotini probat augustinus esse propi quum deo et misceri id est. cōiū

gi deo non a
 ep correctio
 nem cor
 porale sed
 per assimi
 lationes ad
 ipm. Laro
 aut qd deo
 e simili: qd
 to a corpali
 bus remo
 no.
 La. XVII
 a De
 b vna
 nef.
 re. In b ca
 pi. ondit q
 in xpo me
 diatores ha
 bent couci
 entissimus
 q r corami
 nari no pos
 sit r rami
 natos mun
 dare possit
 r sic eos q
 prius erant
 imudi deo
 mundo cor
 pulare.
 L. XVIII
 a Alfi
 f aure
 illi.
 re. Jsd ca
 pitulu claz
 e p totu. et
 piz itentio
 augustin.
 nec indiger
 expositioe.
 La. XIX
 a Edne
 f de ver
 bis re. In
 b ca. augu.
 incipit age
 re de bonis
 agelis r on
 dere primo
 quo diffe
 rata malis
 angelis. ra
 in re qd i no
 mie. ondit
 so spaliter
 quo qda co
 ru q demo
 nes colunt
 nobiscu co

De vt sancti qm La. XVII
 b imortali puritati que in sum
 mo est ea q in imo sunt mor
 talia r imuda couenire no possit:
 opus est quide mediatore no tn ra
 li qui cor: qdez habeat imortale
 ppinquu sumis. aim aut morbidu
 simile infimis. q morbo nobis inui
 deat poti ne sancmur: q adiuuet
 vt sancmur: f tali q nobis infimis
 ex corpis mortalitate coaptat im
 mortali spūs iusticia p qua no loco
 ruz distantia f similitudinis excel
 lentia mansit in sumis: mundadis
 liberandisq nobis vere diuinum
 prebeat adiutorium. Qui pfecto
 incotaminabilis deus absit vt co
 taminacione timeret ex hōse q in
 durus e: aut ex ho. b inter quos i
 homine puerfat e. No ei gua sūt
 bec interim duo: q salub: iter sua
 carnatōe mōstrauit nec carne pos
 se cotaminari verā diuinitatē: nec
 ideo putandos demones nobis eē
 meliores quia non habēt carnem.
 hie e sicut eū pdicat sancta scptu
 ra mediator dei r hominū hō xps
 iefus: de cui diuinitate qua patri
 est semp equalis: r hūanitate qua
 nobis fact e similis: no hic loc e vt
 cōpetenter pro nra facultate dica
 mus. La. XVIII
 f Alfi aut illi fallacesq medi
 a atores demones q cū per
 spiritus imūdiciam miseriac mali
 gni multis effectib clareant: per
 corpalū tū locoꝝ interualla r p ae
 reoꝝ corpoꝝ leuitatē: a p uctu a
 nimox nos auocare atq auertere
 moliantur: non viam prebent ad
 deum: sed ne via teneatur impedi
 unt: qm quidem r in ipsa via cor
 porali q falsissima est r plenissima
 erroris: qua non iter agit iusticia:
 quonia non p corpalem altitudi
 nem: sed p spiritalem hoc est incor
 poralē similitudinē ad deum debe
 mus ascendere: in ipa tū corporali
 via q demonū amici p elementoz
 gradus ordinant inter ethereos
 deos r terrenos hōses aereis de
 monibus medijs constitutis. hoc
 deos opinantur habere p cipuū vt
 ppter hoc interualluz locoꝝ con

trectatioe no contaminentur hu
 mana. Ita demones contamina
 ri potius ab hominib q homies
 mundari a demonibus credunt: r
 ideo ipsos cotaminari potuisse: ni
 si loci altitudine munitur. Quis
 tam infelix est vt ista via mundari
 se existimet vbi homines contami
 nantes: demōes contaminati: dū
 contaminabiles predicantur r no
 potius eligat viam vbi cotaminā
 tes magis demones euitentur: et
 ab incontaminabili deo ad in eun
 dam societatem incontaminatoꝝ
 angeloꝝ: homines a contraminati
 one munnētur. La. XIX
 Ed ne de verbis etiaz nos
 f certare videamur: qm no
 nulli istoꝝ: vt ita dixerit: de
 moniculaꝝ: in qbus r labeo e: eos
 dem phibent ab alijs angelos dici
 quos ipi demōes nūcupant: iā mi
 hie de bonis angelis aliquid video
 differendū: quos isti esse no negāt
 sed eos bonos demōes vocare q
 angelos malunt. Nos aut sic scri
 ptura loquit f m qua xpiani sum:
 angelos quide partim bonos: pti
 malos: nūq vero bonos demōes
 legimus. Sed vbi cunq illarum lit
 terarum hoc nomen positum repi
 tur: siue demones siue demonia di
 cantur: non nisi maligni significan
 tur spiritus. Et hanc loquēdi cō
 f suctudinē intantum populi vsq q
 q secuti sunt: vt eoꝝ etiam qui pa
 gani appellantur: r deos mltoꝝ ac
 demones colendos eē contendūt
 nullus vō sit taz litteratus r doct
 qui audeat in laude vel seruo suo
 dicere: demonē habes: f quilibet
 hoc dicere voluerit. no se aliter ac
 cipi q maledicere voluisse dubita
 re non possit. Que igitur nos cau
 sa cōpellit: vt post offensionem au
 rum tam multarum: vt iā pene sint
 omniū q hoc verbum nisi in malā
 ptem audire consueuerūt: qd dixi
 mus cogamur exponere: cum pos
 sim angeloz noie adhibito: ean
 dem offensionem q noie demonuz
 fieri poterat euitare. La. XX
 Et q etia ipa origo huius
 q nominis si diuinos intuca

ueniūt in re
 q ad b q cō
 fuer bonof
 agelos esse
 quauis dif
 crepēt a no
 bis in noie
 Et facit in
 b ca. duo.
 q: pmo po
 nit sententi
 am labedōis
 r piz totuz
 de istolabe
 one dicituz
 fuit. s. li. q.
 ca. i. iij. Et
 etiā li. viij.
 ca. xij. scōo
 ibi.
 b Et hāc
 loquēdi rē.
 ondit q no
 str modus
 loquēdi quo
 scz p demō
 nes no scti
 ligim nisi
 malignos
 spiritus tenē
 dus e poti
 us q labeo
 nis. q: ma
 gis couenit
 cū oī scti
 tudine lo
 quentiū eti
 am gentiliū
 q mod lo
 quēdi la
 beomis.
 La. XX
 a Qa/
 q q et
 am ipa ori
 go re In b
 ca. ostendit
 augustinus
 ex origie hu
 tus noie de
 mon q ipm
 cōgruit ma
 lis angelis
 poti q bo
 nis. et hoc
 probat. qd
 hoc nomen
 iponit a sci
 entia cū sic
 grecū. nam
 interpreta
 tur in latī

Ibi. 2.

angeli dicitur

F

no peritus
vel sciens.
A scientia
vero potius
nominant
mali spiri-
tus q̄ boni
et hoc ppter
effectus sci-
entie qui ē
inflatio et
superbia.
quem effe-
ctum in bo-
nis spiri-
bus impe-
dit caritas.
In malis
impedimē-
tus non ha-
bet.

1. Cor. 8.

*Demones dicit
hinc magis
than hinc*

mur libros aliquid affert cognitio-
ne dignissimū. Demones em̄ dicun-
tur (qm̄ vocabulū grecū ē. ob scie-
tiam noian. Apostolus aurem spū
sancto locutus ait Scientia inflat
caritas x̄o edificat. Quod recte
aliter nō intelligit: nisi sciētia: tūc
prodesse cū caritas inest: sine hac
aut inflare. i. in supbiaz inanissime
quasi ventostatis extollere. Est ḡ
in demonib⁹ scia sine caritate. et iō
tam inflati. i. tā supbi sūt: vt hono-
res diuinis et religiōis seruitutez
quā x̄o deo deberi sciūt: sibi sarege-
rint exhiberi: et q̄rū p̄r: et apud q̄s
p̄r: adhuc agūt. Contra supbiā por-
ro demonū q̄ p̄ meritis possideba-
tur gen⁹ hūanū: dei hūilitas que i
x̄po apparuit: quantā virtutem ha-
beat: anime hominū nesciūt imun-
dicia clarōis inflare: demonibus si-
miles supbia nō scia. La. XXI.

La. XXI.

Luce. 4.

Demones.
re. In h̄ ca-
pitulo ostē-
dit beatus au-
gustinus q̄
mō demōel
scientiā ac-
quirunt. et
tamē se nō
habere cari-
tatem ostē-
dunt.

ita sciūt: vt eidē dño i firmi-
tate carnis iduro dixerint:
Quid nobis et tibi iesu nazarene.
Uenisti ante t̄p̄o pdere nos? La-
rū est in his verbis: q̄ in eis et tāta
sciētia erat: et caritas nō erat. Pe-
nā quippe suā s̄omidabant ab illo
nō in illo iusticiā diligebant. Tan-
tū vero eis innotuit quātū voluit
tantū autē voluit quātū oportuit:
Sic innotuit nō sicut āgelis san-
ctis qui ei⁹ fm̄ id qd̄ dei verbū est:
participata eternitate p̄fruitur s̄
sicut eis terrēdis innotescēdū fuit
ex quoq̄ tyrānica quodā mō pote-
state fuerat liberaturus p̄destina-
tos in suū regnū: et gloriā semp̄ ve-
racē et veraciter sempiternā. In-
notuit ergo demonib⁹ nō p̄ id qd̄ ē
vita eterna et lumen incōmutabi-
le qd̄ illuminat pios: cui viuendo
p̄fidē q̄ in illo est corda mundant:
sed p̄ quedam temporalia sue vir-
tutis effecta et occultissime signa p̄-
sentie: que angelicis sensibus etiā
maligno: um spirituum potius q̄
infirmiati hominum possent esse
conspicua. Deniq̄ quando ea pau-
lulum sup̄primenda iudicauit: et a-
liquanto altius latuit: dubitauit d̄
illo demonuz princeps. et q̄ tem-

La. XXII.

Act. 16.

Is-
gr̄
angelis re.
In hoc ca-
pitulo au-
gustin⁹ dif-
ferentiam i-
ter bonos
angelos et
malos. on-
dit autem
q̄ differūt
boni a ma-
lis tam per
caritatē q̄
per scientie
et noticie
claritatem.

ptauit an x̄ps esset explorās: quā-
tū se tēptari ipse pmisit: vt hoīem
quē gerebat ad n̄se imitatiois t̄pa-
ret exēplū. Post illā x̄o tēptatōez
cū angeli sicut scriptū est ministra-
bāt ei: boni vtiq̄ et sci: ac p̄ his
spirib⁹ imūdis metuēdi et tremē-
di: magis magisq̄ innotescēbat d̄
monib⁹ quantus esset: vt ei iuben-
ti q̄uis in illo contēptibilis vide-
ret carnis i firmitas resistere nul-
lus auderet. La. XXII.

Is igit̄ angelis bōis oīs
b corpaliū tpaliūq̄ rez sci-
entia: q̄ inflant demones
vilis est: nō q̄ eaz ignari sint: s̄ q̄
illis dei q̄ sanctificant caritas car-
ra ē: p̄ cui⁹ nō tm̄ incorpali: verum
etiā incōmutabili et ineffabili pul-
critudine: cui⁹ sancto amore inar-
descūt: oīa que infra sunt: et qd̄ il-
lud est: nō sunt: seq̄ ipsos inter il-
la p̄temnūt vt ex toto q̄ boni sunt
es bono ex quo boni sunt p̄fruan-
tur. Et ideo certi⁹ etiā tpalia et mu-
tabilia ista nouerūt: qz corum p̄n-
cipales causas in x̄bo dei p̄spiciūt
p̄ qd̄ fact⁹ est mūdus: qd̄ causis q̄
dā pbant: qdā reprobant: cuncta
ordinant. Demones autē nō eter-
nas tēpōz causas: et quodā modo
cardinales in dei sapia p̄tēplatur-
sed q̄rādā signoz nobis occultoz
maiore exp̄riētia m̄lto plura q̄ bo-
mines futura p̄spiciūt: dispositio-
nes q̄ suas aliq̄n p̄nunciāt. Deni-
q̄ sepe isti nunq̄ illi oīno fallūtur
Aliud ē enī tpalib⁹ tpalia: et muta-
bilib⁹ mutabilia p̄iectare: eisq̄ tē-
poralē et mutabilē modū sue volū-
tat̄ et facultat̄ i serere: qd̄ demōi-
b⁹ certa rōne pmisū ē: aliud autē i
et̄nis atq̄ incōmutabilib⁹ d̄i legi-
b⁹ q̄ in ei⁹ sapia viuūt mutatioes
tpm̄ p̄uidere: deiq̄ volūtatē q̄ tā
certissima q̄ potētissima est diuini
spūs ei⁹ p̄ticipatōe agnoscere: qd̄
sc̄tis āgelecta discretōe donatū
ē. Itaq̄ nō solū et̄ni: veretia b̄ti s̄-
bonū autē q̄ b̄ti sunt: de illis est a q̄
creati sūt. Illi⁹ q̄ppe indeclibilib⁹
p̄ticipatōe et p̄tēplatōe p̄fruant.
Si p̄latōici La. XXIII.
b malūt deos q̄ demones di-

Capitulu. 4. 4. 4.

XXIII. De si pla-
toni

ci malunt.
re. In hoc
cap. p̄tra-
ctat beatus
aug⁹. differ-
entiam in-
ter bonos
angelos et
malos. et
et̄ni op̄mi-
ones plato-
nicoz d̄ bo-
nis āgelis
Et fact⁹ b̄
duo. quia
prio ondit
quomō no-
bis cōue-
niūt et dif-
ferunt. De
cūdo hinc
libro finit
ip̄om. ibi.
Nūc ḡ ita
liber ē.

In prima
ho p̄tē fac-
tis. nā p̄
mo ostēdit
quomō po-
sino plato-
nicoz d̄ bo-
nos āgelos
vocat de
os 13 ab vi
no x̄o fa-
erol possit
sufficiat
q̄ ab rōz
et̄ni ad vo-
cē. Et autē
hec positō
platois in
t̄bunco. li-
q̄. et san. cō-
cordat etiā
i modo so-
quendi euz
sacra scrip-
tura q̄ qua
doq̄ amo-
nes. quan-
doq̄ vero
bonies de
os vocat.

*Locus magis in magis non dicitur quod non sit
et per se ipsum non est*

Secundo ibi
b. Veru
tamē cu
nobis. rē.
soluit quā
dam dubi
rationes in
adentē. vi
delicet ex q
hoies aliq
dij appella
ti sunt i sa
era scriptu
ra eo qd sūt
de populo
dei. qre nō
magis age
liboni qui
sūt beati r
imortales
dij appella
ti sunt. cū
magis eis
conueniret
sic appella
ri. Ratio ē
dicit augu
stinus. ne ni
mia creda
ret excellē
tia angelo
rū pp̄ quā
hoies cole
rent eos rā
q̄ deos su
os. unde r
si appellari
possent dij
p̄ participati
ones. sicut
r hoies ap
pellant. m̄
dij hoim n̄
p̄nt dici si
cur d̄mōes
dij gentiuz
appellātur
quia a gen
tibus colū
tur.
Tertio ibi
c. Illud d̄o
qd nos rē.
ostendit in
quo plato
nici a nob
q̄ ad ea q̄ de
angelis bo
ni tenem̄
discordant
Intelligit
p̄o hic per

cere eisq; annumerare q̄s a sūmo deo p̄ditos deos scribit eozuz au
ctor: r m̄gr pla ro: dicat qd volūt. n̄
eni cū eis d̄ x̄boz p̄trouersia labo
randū ē. Si enī eos sic imortales
asserūt vt tñ a sūmo deo factos: r
si si p̄ seip̄os s̄cia q̄ facti sūt adhe
rēdo: brōs eēdicūt: hoc dicunt q
dicim̄ q̄libet eos nomie appellēt.
Hāc aut̄ platonicoz eē sniam siue
oim siue melioz: in eoz lris iueni
ri p̄t. Hā r de ipo noie q̄hmōi im
mortale brāmōz creaturam deos
appellāt: ideo int̄ nos r ip̄os pene
nulla dissensio ē: qz r in n̄ris sacri
lris legit̄: De deoz d̄ns locut̄ est
Et alibi. Confite mini deo deozū.
Et alibi. Rex magnus sup̄ oēs de
os. Illud aut̄ vbi scriptum ē. Ter
ribilis est sup̄ omnes deos: cur di
ctū sit deinceps ostendit. Sequit̄
eni: Quā oēs dij gentiū demonia
d̄ns aut̄ celos fecit. Sup̄ oēs q̄ de
os dixit: sed gentiū id est quos gē
tes prodij habent: que sunt d̄mo
nia: ideo terribilis sub quo terro
re d̄no dicebant. Venisti aī t̄ps p
dere nos. Illud d̄o vbi dicit̄: de
us deoz: nō p̄t intelligi deus de
monioz: r rex magn̄ sup̄ oēs de
os: absit vt dicat̄ et rex magn̄ sup̄
oia demonia. Sz hoies q̄ in p̄lo
dei: eadez scriptura deos appellat
Ego inq̄t dixi dij estis r filij excel
si oēs. p̄t itaq; intelligi hoz deo
rū deus q̄ dictus est deus deoz: r
sup̄ hos deos rex magnus: q̄ dicit̄
ē rex magnus sup̄ oēs deos. Cle
rūtā mē cū a nobis q̄rit: si homies
dicti sūt dij: q̄ in p̄lo dei sūt que p̄
angelos vel p̄ hoies alloq̄tur de
: q̄tō magis imortales eo noie di
gni sūt: q̄ ea fruunt̄ b̄titudie: ad
quā deū colēdo cupiūt hoies pue
nire: Quid respondebim̄ nisi nō
frustra in scripturis sanctis exp̄ssi
us hoies nūcupatos deos q̄ illos
imortales et brōs: q̄b̄ nos eāles
futuros in resurrectōe p̄mittitur
ne scz pp̄ illoz excellētiā aliquez
eoz nobis p̄stituerē deū infidelis
auderet isfirmatas: Qd in hoie fa
cile ē euitare. Et euidentius dici
debuerūt hoies dij in p̄lo dei: vt

certi ac fidētes fierēt: esse eū deū
suū: q̄ dicit̄ est de deoz: qz r si ap
pellent̄ dij imortales illi ac b̄ti q̄ i
cellis sūt: nō tñ dicti sūt dij deoz
id ē dij hoim in p̄lo dei cōstituto
rū: q̄bus dictū est. Ego dixi dij estis
r filij excelsi oēs. Hinc ē qd ait apo
stolus: Et si sūt q̄ dicant̄ dij: siue
in celo siue in terra: sicuti sūt dij
multi r d̄ni multi: nobis tñ vn̄ de
us p̄t: ex q̄ oia: r nos in ip̄o: r vn̄
d̄ns iesus x̄ps p̄ que oia: r nos per
ip̄m. Non mltū q̄ de noie disceptā
dum ē cū res ipsa ita clara sit vt a
scrupulo dubitatōis aliena sit. Sz
lud d̄o q̄ nos ex eoz imortalium
brōz nūero multos angelos eē di
cim̄ q̄ dei volūtātē hoib̄ annūci
arēt: illis aut̄ nō placet: qz hoc mi
nisteriū nō p̄ illos q̄s deos appel
lāt. i. imortales r brōs. s̄ p̄ d̄mōes
fieri credunt: q̄s imortales tñ nō
etiā brōs audēt dicere: aut certe
ita imortales ac brōs: vt tñ demo
nes bonos si deos sublimiter col
locatos: r ab hūana p̄trecratione
se motos. q̄uis nois p̄trouersia vi
deat: tñ ita detestabile ē nomē de
monū: vt hoc modis oib̄ a sanctis
angelis nos remouere debeam̄.
Hūc q̄ ita liber iste claudat̄ vt sci
am̄ imortales ac brōs quōlibet
vocat̄ q̄ tñ facti r creati sūt me
dios nō eē ad imortalitātē b̄titudi
dinē p̄ducēdis mortalib̄ miseria:
a q̄b̄ vtraq; differentia sepantur.
Qui aut̄ medij sūt cōem hūdo im
mortalitātē cū sup̄iorib̄: miseriaz
cū inferiorib̄: q̄m merito malicie
sūt miseri: b̄titudinē quā n̄ h̄nt in
uidere nob̄ p̄t potius q̄ prebere
Und̄ nihil h̄nt amici demonū qd
nob̄ dignū asserāt cur eos tāq; ad
iutores colere debeā: q̄s potī vt
deceptores euitare debē. Quos
aut̄ bonos r iō nō solū imortales:
vexetiā brōs deoz noie sacri r sa
crificijs p̄pter vitā brām p̄ mortē
adipiscēdā colēdos putāt: q̄lesc̄
q̄ illi sūt r q̄libet vocabulo digni
sūt: nos eos velle p̄ tale religiōis
obsequz nisi vnū deū colā q̄ crea
ti r c̄p̄ticipatōe b̄ti sūt: adiuuāre
ip̄o i seq̄nti libro diligēt̄ differē.

platonicoz
apuleuz r
suos seq̄
ces. cui o
pinto d̄ me
diatione de
monū rep
bara ē dif
fusa tam in
h̄ libro q̄
etiā supra
libro. viij.
d̄. Nunc
ergo rē. im
ponit finē
huc libro.
cōtinuans
ea que dij
era sūt in
h̄ libro ad
ea que dice
da sūt i li
bro primo
sequenti.

Ps. 81
1. Cor. 8.